Ο γυμνός βασιλιάς και οι 250+ αυλικοί του

Νίκος Κουφόπουλος

Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως… αστεία(;)

Μια φορα κι ένα καιρο, σε ένα τοπο σαν κι αυτό,
ζουσε ένα βασιλιας, πολύ μεγαλος.
Ειχε πλουτη και χρυσο, εφημεριδες ένα σωρο,
εντυπες και στο ιντερνετ. Δεν τον εφτανε άλλος.
Καναλια ειχε στην ΤιΒι, και μεγαρο για μουσικη,
οταν μεγαλο ειχε νταλκά να ακουει με την παρεα.
Διαλεγε αυτος τους υπουργους, εριχνε κυβερνησεις,
και τελος παντων στα κοινα, εδινε αυτος… τις λυσεις.
Συνομωσίες, μυστικες με αρμοδιους συναντησεις.
Πώς όχι να πεις στο βασιλια; Πώς να αντιμιλησεις;

Χρηματα ειχε ένα σωρο. Καποια στην Ελβετια.
Πώς το ξερω; (Μην ειστε μαλακες. Αυτοι δεν κανουν αστεια).
Μα όταν ηθελε ζεστο χρημα για τις δουλειες του,
οι τραπεζες πολύ απλα… ηταν ολες δικες του.
Δανεια τεραστια και ποσα που προκαλούν… αηδια.
Ειχε παντοτε οσα γουσταρε. Αυτό εχει σημασια.
Οι κυβερνητες φροντιζαν. Χρόνια αυτή η ιστορια.

Τα δανεια μετα χαριζονταν στο βασιλια βεβαιως.
Και μεινε εσυ φιλε μου φτωχε, έχων εις την χείρα… πέος.
Με νομο το κρατος τα ξαναεδινε στις τραπεζες κι εκεινο.
Κι ας λεει ο ναυτης του Lucio Dalla, εγω τι θα απογινω;…

(Κανε εδώ ένα διαλλειμα, ακου το τραγουδακι.

https://www.youtube.com/watch?v=orff_LRZNvk

Στο εβαλα απ’ τον Σαββοπουλο. Ψαξου κι εσυ λιγακι,

μην τα θελεις όλα ετοιμα φιλτατε αναγνωστη.
Ακουσε το κι απ’ τον Ντάλλα. Ειναι ευκαιρια πρωτη…
Με τον κυρ-Διονυση άλλη φορα, ισως να ασχοληθω.
Ας περιμενει στη ουρα. Εχω θεμα πιο σοβαρο…)

Και φυσικα οι βασιλεις, εχουν τους αυλικους.
Τους βαρονους, τους κολακες, τους γελοτωποιους.
Δουλεια τους είναι να υμνουν τον βασιλια ευθέως,
και να του λεν οληµερις: Ω, τι τεραστιο εχετε κυριε… πεος.

Μην πειτε πως ειμαι σεξιστης. Δεν είναι ωρα για αυτα.
Τα πραγματα φιλοι μου είναι δυστυχως πιο σοβαρα.
Ο Φρόιντ τα εχει πει αυτά με τους φαλλους και τετοια.
Συνεντευξη του ειχα παρει πιο παλια. Και ηταν σε κεφια.
θα την αναρτησω καποια στιγμη στη Βαβυλωνια.
Παμε όμως στα τρεχοντα. Ειπαμε, δεν είναι αστεια.

Χρειαζεται και ο βασιλιας τους αυλικους. Πληρωνει.
Σε καποιους δινει μετρητα, και κανουν το… παγωνι.
Αλλους στις θεσεις τις καλες φροντιζει να διορισει.
Και τελος παντων βρισκει για αυτους παντοτε καποια λυση.

Μεγαρα, συναυλιες, προβολή αν είναι καλιτεχνες.
Ακομα και αν δεν εχουν οι δυστυχείς, σχεση με τις… τεχνες.
Μαλλον αυτοι θα’θελαν να εχουνε, η τεχνη απλα δεν θελει.
θα πειτε γινομαι κακος; Στα αρχιδια μου εν τελει.
Καμια φορα, σπανια πολύ, την παταει και κανας καλος.
Αλλα να παει να γαμηθει. Ας ηταν λιγο πιο πονηρος.
Αντε να τελειωνουμε με την τσογλαναρία.
Και μην ξεχνατε: Διαβαζετε την Βαβυλωνια.
Η ευγένεια δεν είναι εδώ το πρωτο-πρωτο ζητουμενο.
Αλλωστε ο λιβελος τεχνη υψηλη υπηρξε. Ενα το κρατουμενο.

Αστειάκι ριχνω τωρα: Συνθημα για νέο αναρχικό… ασκούμενο:

ΛΕΥ-ΤΕ-ΡΙΑ, ΣΤΟ ΕΝΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟ

(Χεχε…)

Τι λεγαμε; Α, για, τους κολακες, τους βαρόνους, τους αυλικους.
Για τους σπουδαιους, που λογους βγαζουν ταχα σοβαρους.
Α ρε Αναγνωστακη. Εσυ τα ελεγες για ολους αυτους.
Για τους πανεπιστημιακούς, του έθνους τους ταγούς.
Τους διανοούμενος τάχα. Στου κρατους το χρημα ολοι βουτηγμενοι.
Ποιο παθος; Ποιο όνειρο; Ποια επιστημη; Την εχουνε χεσμενη.

Τους ζητησε προφανως ο βασιλιας, να κανουν καποια δηλωση.
(Αν ειναι μαγκες στα αληθεια και πολλοι, ας τολμησουν διαδηλωση…)
Μα να φαινεται οτι ειναι ταχα αυθορμητη. Πηγαια.
Να παρουσιαστει σαν πρωτοβουλια απο μερια τους, σπουδαια.
Βλεπετε, οχι δεν μπορουν να πουν. Ο βασιλιας τους εχει στο χερι.
Δεν χρειαζεται για να τα καταλαβει αυτα καποιος να ειναι δα… ξεφτερι.

Ο βασιλιας, γνωριζει κατά βαθος προφανως,
οτι τον στηριζουν τωρα, επειδη… βολευει ο καιρος.
Αν αυριο καποια γκιλοτινα του βασιλια παρει το κεφαλι,
οι κολακες θα πανε στον καινουριο. Όπως και ολοι οι αλλοι.

-Οχι ότι θα κλαψουμε κιολας. Ετσι πεθαινουν οι βασιλιαδες.
Οι οικοδομοι πεφτουν από οικοδομες. Από σκαλωσιες μεγαλες.
Οι ηλεκτρολόγοι χτυπημενοι από καποιο ρευμα… τρελλο.
Και οι επαναστατες, από θανατο… ηρωικο-.

Τι αθλιες στα αληθεια σχεσεις. Τι ντροπη. Τι αηδια.
Αραγε τι λενε στα παιδια τους για την κοινωνια;
Σταματαω όμως καπου εδω. Μην το κανω ελληνικη ταινια.

Και μενει ο Γκριγκόρι Πέρελμαν, μοναχικος να θυμιζει,
τι στα αληθεια στη ζωη αυτή πραγματικά αξιζει.

Ήρθε όμως και πάλι η ώρα για ποίημα-τραγουδι. (Τι τραβατε;
Αλλά να σας πω: Αν δεν σας αρεσει, αλλου να πατε).

Τα περήφανα άλογα του βασιλιά

Ξυπόλητος ο Βασιλιάς γυρνάει στις πολιτείας τα σοκάκια.
Χάρισε όλα του τα αλόγα και έδιωξε τους στρατιώτες.
Τους θιάσους, τους ποιητές, τους μουσικούς, τους κλόουν.
Το κάστρο το εγκατέλειψε. Δεν είχε πια άξιους εχθρούς.

Φίλους καλούς έτσι κι αλλιώς ήξερε πως δεν είχε.
Μονάχα οι αυλοκόλακες. Μα αυτοί ήταν ξιπασμένοι.
Σε ένα σακούλι ταπεινό, τροφής μιας μέρας έβαλε.
Δεν είχε που να πάει. Τράβηξε προς τα δάση.

Οι χωρικοί σκυμμένοι στα χωράφια δεν τον πρόσεξαν.
Άλλωστε από κοντά ποτέ τους δεν τον είχαν δει.
Κάποιοι του δώσανε νερό να πιει και λίγα μήλα.
Ο βασιλιάς τα πήρε και αμίλητος συνέχισε το δρόμο του.

Δεν ξέρω στα αλήθεια γιατί γράφω τούτη την ιστορία.
Έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν συμπαθούσα τους βασιλιάδες.
Οι στρατιώτες και οι άλλοι κάπου θα βολευτήκαν.
Τα περήφανα άλογα του βασιλιά άραγε τι να απέγιναν.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…
nikos1789@gmail.com